

[Statsministeren.]

Regeringens interesse i at sikre en fyldig belysning af alle lovgivningsanliggender har fundet udtryk i det cirkulære om bemærkninger til lovforslag, som statsministeriet udsendte i 1966. Det siges heri, at et lovforslags bemærkninger bør udformes således, at de giver et fyldestgørende grundlag for vurderingen af forslaget grundelse og forventede virkninger. Der skal redegøres for undersøgelser af administrativ praksis, statistiske bearbejdelser, økonomiske beregninger m. v., og man skal angive de myndigheder, organisationer m. v., der har afgivet udtalelser til brug for lovforberedelsen.

Udvalgene kan jo endvidere under forslagens behandling bede ministeren om de oplysninger, man mener er af betydning. Det tør siges, at adgangen til at stille spørgsmål til ministeren bliver udnyttet i meget bredt omfang.

De ønsker om en fuldt saglig orientering, som har hr. Poul Møllers velforståelige interesse, skulle dermed være fuldt betrykket inden for rammerne af de forfatningsmæssige regler og den arbejdsform, vi allerede har i dag. Det fremgår heraf, at medlemmerne af regeringen som hidtil vil yde folketinget det bedst mulige samarbejde til fortsat sikring af alle til rådighed værende oplysninger af nødvendighed for tingets arbejde.

Poul Møller: Jeg vil gerne takke statsministeren for svaret, som til dels beskæftigede sig med selve den konkrete sag, hvor statsministerens redegørelse jo viste, at i denne sag har vi altså netop det princip, at det er ministerens bedømmelse og velvilje — som jeg ikke bestrider ville have været til stede, hvis hr. Vagn Jensen havde spurgt — som er afgørende for, om udvalget får en oplysning. Ser jeg bort fra ministerens person og generaliserer, betyder det altså, at en minister, der havde haft en anden indstilling end undervisningsministeren, kunne have nægtet notatets fremme. Og det er jo det, der er det afgørende. At vi har en undervisningsminister, der naturligvis aldrig ville have nægtet notatets fremme til et folketingsudvalg, er jo en lykke for landet og for folketingsudvalget; men at vi kan risikere at få en minister, der vil nægte

det, det er jo det, der er problemet i spørgsmålet mellem lovgivningsmagten og regeringen.

Statsministeren var dér inde på problemet om grundlovens § 13. Det er jo givet, at ansvaret for landets administration efter grundlovens § 13 påhviler ministrene, og dette ansvar vil jeg ikke berøve dem, men det, der efter min mening er det relevante, er, at administration og lovgivningsarbejde er to vidt forskellige ting; og for så vidt angår lovgivningsarbejdet, mener jeg, at en embedsmand må føre fri og have ret til — jeg har ikke noget imod, at man for en ordens skyld skal meddele sin minister, at man ønsker det — at kunne få sine synspunkter forelagt folketingsudvalget.

Det er altså her, vandene skilles. At regeringen naturligvis vil være velvillig med hensyn til, at der gives så mange oplysninger som muligt, så vi kan nå frem til at bore i det, og også vil være velvillig, hvis vi stiller spørgsmål osv., det tvivler jeg ikke på, for ellers ville en regering jo ikke kunne sidde med parlamentets eller i hvert fald med dets flertals tillid. . . (*Justitsministeren* [K. Axel Nielsen]: Det var vist en fortællelse!). Jo, jeg sagde flertallets.

Se, det er for mig noget afgørende, og derfor vil jeg stille det yderligere spørgsmål til statsministeren, om han ud fra den velvillige holdning, han her lægger for dagen, sammen med alt det andet, som jeg mærkede mig, og som er blevet til efter forhandling med udvalget for forretningsordenen, vil give adgang, general adgang til, at alle de notater, der foreligger i ministeriet ved udarbejdelse af et lovforslag, kommer over til folketingsudvalget. For så har vi jo sagen ordnet, så får vi det bare ad skriftlig vej i stedet for alle de notater, der foreligger. Det svarer jo til princippet om, at der skal være partsoffentlighed og måske fuld offentlighed i administrative anliggender, at man så også i lovgivningsanliggender får alle notater, ikke blot dem, ministeren skønner relevante, men alle notater vedrørende lovgivningsanliggender.

Statsministeren (J. O. Krag): Hr. Poul Møllers indlæg i anden omgang var jo ikke nær så godt som det første. Det første kunne jeg rose; jeg synes, der blev spurgt på en sympatisk måde. Dette her er jo et